ANTONIETTA BERN

Psihiatrie vs. Școală

Activitatea devalorizantă a echipelor medico-psiho-pedologice în perioada istorică ce marchează criza ireversibilă a psihiatriei

Modena. Septembrie 1975

ANTONIETTA BERNARDONI

Activitate terapeutică populară

împotriva acțiunii psihiatrice a echipelor medico-psiho-pedagogice în perioada istorică ce marchează criza ireversibilă a psihiatriei

2' EDIZIONE Settembre 1975
5ª EDIZIONE Aprile 1978

ANTONIETTA BERNARDONI

Activitate terapeutică populară

împotriva acțiunii psihiatrice a echipelor medico-psihopedagogice în perioada istorică
care marchează criza ireversibilă a psihiatriei

1' EDIZIONE Settembre 1975
5ª EDIZIONE Aprile 1978

- **Cine este responsabil pentru a ajuta un copil aflat în dificultate?**

- **Cine îi poate îmbunătăți concret personalitatea ajutându-l să-și transforme calitatea vieții?**

- **Ce acțiune poate avea astăzi Activitatea Terapeutică Populară în lupta împotriva colonizării psihiatrice exercitată împotriva celor care gravitează în jurul școlii, fie ei elevi, studenți, părinți, personal didactic și nedidactic?**

- **Sunt psihiatrul și psihologul iremediabil destinate să devină „ maeștrii maeștrilor ”?**

- **Științele pedagogice vor trebui cu adevărat înlocuite din psihiatrie, psihanaliză, psihologie?**

Lucrarea pe care o prezentăm aici își propune să răspundă la aceste întrebări și la altele: partea polemică este îndreptată împotriva „ psihiatriei, psihanalizei, psihologiei ”, „ științelor ” sateliți ai Capitalului , în timp ce partea „ constructivă ” este reprezentată de faptul că muncitorii – prin Activitatea Terapeutică Populară – intră în posesia tot mai fermă a instrumentelor necesare pentru a-și transforma propria personalitate și calitatea propriei vieți, având ca ideal crearea, la nivelul vieții de zi cu zi, a unui set de relații în care – cel puțin parțial – libera exprimare a personalității fiecărei persoane este condiția liberei exprimări a tuturor, în convingerea că o transformare profundă a relațiilor interpersonale poate **începe aici și acum,** fără a aștepta neapărat transformarea necesară a relațiilor de producție.

În domeniul relațiilor interpersonale corecte, cu toții trebuie să fim cercetători și oameni de știință, astfel încât nimeni să nu fie nevoit să fie așa într-un mod specializat și separat.

SCRISORĂ DESCHISĂ, direct:

— copiilor și tinerilor
— elevilor care își conștientizează dreptul de a exercita o acțiune educațională reciprocă nu doar între ei, ci și față de educatori
— către părinți
— cetățenilor care fac parte din organele colegiale de conducere ale școlii
—■ către personalul didactic și nedidactic
— către medicii școlari dedicați protejării sănătății copiilor
— tuturor celor care - chiar dacă fac parte dintr-o echipă medico-psihopedagogică - știu să se întrebe, într-un mod critic și cu deschidere către schimbare, asupra rolului pe care l-au jucat în faptele
— pentru lucrătorii din domeniul psihiatriei care pun sub semnul întrebării natura științifică a psihiatriei
— către administratorii democratici ai autorităților locale
— către organizațiile sindicale și forțele politice ale arcului constituțional
— tuturor celor care luptă pentru a se asigura că fiecare cetățean, fără excepție, se bucură de drepturile sale și este, de asemenea — în măsura în care este posibil astăzi — apreciat cât mai larg și profund posibil.

PEDAGOGIE PROFESOR ȘI PĂRINȚI SAU PEDAGOGIE DE ECHIPĂ?

Echipa medico-psihopedagogică devalorizează profesorul, deresponsabilizându-l, folosește copilul ca dovadă a incapacității pedagogice a acestuia sau ca dovadă a inadecvării pedagogiei în general atunci când aceasta nu este „ iluminată” de cunoștințe psihologice.

Existența echipelor medico-psiho-pedagogice, prin deresponsabilizarea cadrului didactic, creează sentimente de incapacitate în rândul celor mai dedicați profesori care ar dori cu adevărat să ajute copilul „ dificil”, dar cred că, fiind lipsiți de cunoștințele psihologice - „indispensabile ” , nu sunt în măsură să o facă, în timp ce creează alibiuri pentru profesorii mai puțin dedicați care spun „ psihologul se va ocupa”, dacă nu pentru a rezolva problema copilului, cel puțin pentru a atribui eșecul școlar și dificultățile de socializare incapacității copilului.

Dar de ce ar trebui să existe loc în școala noastră pentru o așa-numită echipă medico-psiho-pedagogică?

În opinia noastră, această echipă - ai cărei membri operează cu scopul de a justifica, prin ascunderea lor în spatele unor diagnostice medico-psihiatrice, prejudiciile suferite de indivizi din cauza nedreptăților sociale - ar merita mai degrabă calificarea de **echipă medicalizantă și psihiatrizantă, întrucât maschează drept probleme de relevanță medico-psihiatrică și de natură individuală probleme care nu sunt de natură medicală, nefiind inerente** individului , ci având o origine socială incontestabilă și demonstrată științific.

În ceea ce privește aspectul echipei definit - în opinia noastră impropriu - ca pedagogic, profesorii și instructorii de toate nivelurile, care sunt dedicați îmbunătățirii continue a cunoștințelor lor în acest domeniu, cu siguranță nu au nimic de învățat de la așa-numitele echipe medico-psihopedagogice.

De fapt, chiar și profesorii care se confruntă cu probleme pedagogice ce le depășesc cunoștințele ar avea întotdeauna posibilitatea nu doar de a discuta problemele între ei și cu elevii, nu doar de a apela la consultanții pedagogici care fac parte - cu normă întreagă și cu o cunoaștere mult mai vastă a copilului și a tânărului - din școala însăși, cum ar fi de exemplu directorii și directorii școlilor noastre, ci și mai ales de a beneficia de sprijinul și ajutorul concret

care le pot fi oferite de către **organele colegiale de conducere ale școlii,** care sunt capabile să implice, atunci când este necesar, în jurul unei singure probleme educaționale, prin intermediul forțelor politice și sociale de orientare democratică, o parte semnificativă a populației din jur.

PEDAGOGUL ECHIPEI SE REFERĂ NU ATÂT LA ȘTIINȚELE EDUCAȚIEI, CÂT LA ȘTIINȚELE FALSE CARE REPREZINTĂ IDEOLOGIA ECHIPEI.

Foarte diferită de comportamentul educatorilor, care lucrează cu normă întreagă, adesea timp de mulți ani consecutivi, cu același grup de copii sau tineri, este atitudinea pedagogului unei echipe medico-psihopedagogice care întâlnește doar ocazional copilul „dificil” în situații falsificatoare și excluzive.

Fiind obișnuit să se refere la psihiatri și psihologi din aceeași echipă și la cultura subordonată și demodată a pseudoștiințelor psihiatrice, psihologice, psihanalitice, capabile doar să devalorizeze personalitatea umană în slujba exploatării și excluderii, el a renunțat, de obicei, la referirea la științele pedagogice potențial valorificatoare ale personalității copilului și adultului.

În domeniul educației umane, ne aflăm astăzi într-o situație în care - **pentru a-și atinge mai bine scopurile - interese economice de o importanță enormă încearcă să asigure că psihiatria, psihanaliza și psihologia înlocuiesc științele pedagogice,** și aceasta tocmai cu ajutorul unei echipe care se definește și ea drept „pedagogică”.

De asemenea, trebuie menționat că denumirea de „echipă medico-psihopedagogică” ascunde faptul că medicul echipei este întotdeauna un psihiatru, prin urmare, echipa - indiferent de observațiile noastre asupra activității sale psihiatrice - ar trebui să se prezinte mai precis nu ca o echipă medico-psihopedagogică, ci ca o „ **echipă psihiatrică-psihopedagogică** ”, motiv pentru care, pentru a începe să evităm neînțelegerile în însăși denumirea, o vom numi de acum înainte „echipă psihiatrică-psihopedagogică”, chiar dacă, în opinia noastră, luând în considerare nu doar membrii săi, ci și activitatea pe care o desfășoară, ar merita mai degrabă denumirea de „ **echipă psihiatizantă, psihologizantă și antipedagogică** ”.

ȘTIINȚELE EDUCAȚIEI S-AU NĂSCUT ODĂTĂ CU UMANITATEA ÎNSĂȘI.

Științele pedagogice s-au născut odată cu însăși umanitatea, deoarece specia umană se deosebește de specia animală prin faptul că trebuie să-și educe puii pentru o perioadă prelungită de timp și nu numai că se nasc absolut lipsiți de apărare, nu numai că rămân incapabili pentru mult timp să desfășoare activitățile tipice speciei lor, clasei de apartenență, epocii în care trăiesc, precum și individualității lor personale, dar trebuie, de asemenea, în grade diferite în funcție de legi încă determinate de privilegii, să stăpânească o parte calitativ și cantitativ diferită din moștenirea de cunoaștere pe care umanitatea în ansamblu a acumulat-o de-a lungul mileniilor.

Nevoia de învățare și educație a fiecărui membru al speciei noastre este enormă, în timp ce învățarea fundamentală a altor specii nu trebuie dobândită cu dificultate, ci se dezvoltă pe parcursul creșterii, deoarece este deja înscrisă în - moștenirea genetică.

De fapt, de milenii, păsările migratoare traversează spații nemărginite urmând traiectorii perfecte pe care nu trebuie să le învețe, întrucât atât traseul, cât și mijloacele de a-i evalua pas cu pas acuratețea și de a corecta traseul, dacă este necesar, sunt înscrise - într-un mod indelebil - în moștenirea genetică a speciei respective.

Însă bebelușul uman trebuie să învețe totul: la naștere are doar câteva reflexe, cum ar fi reflexul de supt și reflexul de orientare.

Din acest motiv, întrucât omul este om, nou-născutul speciei umane trebuie să lupte mult timp înainte de a cuceri acea porțiune de moștenire umană care îl va transforma cu adevărat în om, începând de la capacitatea de a merge folosind doar membrele inferioare, până la utilizarea unui limbaj articulat, expresie a unei gândiri mai mult sau mai puțin mature, care poate fi apoi tradusă în semnele scrisului.

Considerăm educația ca fiind lupta pe care, începând de la naștere, fiecare copil trebuie să o ducă, cu ajutorul semenilor săi și al adulților, pentru a reuși - printr-o utilizare înțeleaptă a timpului, considerat „spațiul dezvoltării umane ” - să devină un om capabil nu numai să-și aleagă propriul câmp de luptă, ci și să dezvolte, în cursul luptei în sine și ca o consecință a acesteia, tot potențialul neexprimat și capacitățile latente din acea perioadă istorică anume în specia sa, în clasa sa socială, în persoana sa, într-o relație dialectică cu obstacolele și stimulii

pe care societatea înconjurătoare i-i va prezenta treptat.

Profesorul, adultul care educă un copil, copilul care educă un alt copil sau educă un adult, desfăşoară o activitate care, deşi are origini străvechi, poate fi totuşi profund inovatoare şi orientată spre viitor.

PEDAGOGIA POATE FI CONSERVATOARE SAU REVOLUŢIONARĂ, ÎN TIMP CE PSIHIATRIA ESTE ÎNTOTDEAUNA ŞI NUMAI CONSERVATOARE ŞI REACŢIONARĂ.

Educatorul - fie el părinte sau profesor - care întâmpină dificultăţi în acţiunile sale va trebui să-şi revizuiască propria metodă pedagogică, dar nu trebuie să ceară ajutorul unor „ştiinţe” excluzive, false sau falsificatoare precum cele folosite de echipele psihiatrico-psihopedagogice care , cu o manieră prezumtivă şi pedantă, invadează şcolile, învinovăţind şi umilind profesorii şi părinţii şi dând naştere la copil ideea de a fi incapabil sau diferit de ceilalţi.

Educatorul, cu ajutorul elevilor săi sau al altor educatori, poate realiza autocritică şi îşi poate îmbunătăţi metodele educaţionale .

Pedagogia, ca toate ştiinţele, în special cele care se referă la om, nu este niciodată neutră, ci poartă o amprentă de clasă.

De fapt, există pedagogii reacţionare şi conservatoare şi pedagogii progresiste şi revoluţionare , în timp ce psihiatria şi psihologia, chiar şi atunci când adoptă - aşa cum se întâmplă foarte des astăzi - un limbaj ultrarevoluţionar, sunt în schimb întotdeauna şi numai reacţionare şi conservatoare .

Educatorul poate fi democrat sau conservator, dar psihiatrul ca atare este întotdeauna - de fapt - reacţionar, chiar şi atunci când se proclamă democrat aderând la o asociaţie numită psihiatrie „democratică” şi chiar atunci când se ascunde - aşa cum este la modă în acest domeniu astăzi - în spatele unei frazeologii ultrarevoluţionare, pentru că - dacă a înţeles şi dacă este sincer - singura cale care îi mai rămâne este să lupte - continuând să-şi ocupe propriul post - împotriva psihiatriei.

CINE ARE NEVOIE DE CONCEPTUL DE PSIHIC? NU CĂTRE CREȘTIN, NU CĂTRE MARXIST, CI CEI CARE VOR SĂ ÎMPIEDICE O TRANSFORMARE CONCRETĂ A UNOR SITUAȚII CONCRETE CHIAR ȘI LA NIVEL MICROSOCIAL.

Cine are nevoie de conceptul de psihic?

Cu siguranță nu pentru marxist și nici măcar pentru creștin: marxistul se referă la activitatea nervoasă superioară care plasează individul într-o relație dialectică cu ceilalți oameni, cu sine însuși, cu lumea istoriei și a naturii, în timp ce creștinul crede într-un suflet nemuritor.

Dar dacă conceptul de psihic nu este potrivit nici marxistului, nici creștinului, care este motivul supraviețuirii tenace a acestui concept atunci când marea majoritate - dintr-un motiv sau altul - îl consideră fals sau falsificator?

Supraviețuirea sa se datorează faptului că conceptul de „ psihic ” se bazează pe psihiatrie, psihanaliză, psihologie, științe falsificatoare, prețioase pentru cei care nu doresc ca societatea în care trăim să fie examinată clar, ci au interesul să atribuie tulburările individului culpei individului, evitând critica unui tip de societate care acordă atâtea privilegii profesioniștilor excluderii.

Cu alte cuvinte, **conceptul de psihic este util doar clasei - conducătoare ,** care vrea să evite o examinare concretă a situațiilor concrete, care vrea să împiedice identificarea rădăcinilor suferinței non-organice, nu doar a claselor muncitoare în ansamblu, ci și a muncitorului individual.

Conceptul de psihic este util celor care au un interes în reducerea marilor rele sociale la boli individuale ; este util celor care au interesul să se asigure că, în loc să examinăm o situație concretă pentru a o transforma, ne prefacem că vindecăm un bolnav.

Dar oare va trebui lucrătorul din psihiatria care a înțeles falsificările și înșelăciunile - în scopul clarificării stării de fapt existente - să-și abandoneze meseria pentru a putea lupta împotriva psihiatriei?

Deloc: lucrătorul din domeniul psihiatriei care a făcut alegerea indispensabilă de a lupta împotriva psihiatriei va trebui să **continue să ocupe aceeași poziție de muncă pe care o ocupa înainte de a critica - ideologia psihiatrică, psihanalitică și psihologică, dar operând într-un mod radical diferit.**

El va trebui să rămână în funcție, nu doar pentru a-și proteja propriile interese legitime de muncitor, ci și pentru a putea participa mai bine, dintr-o poziție bine cunoscută de el, la lupta care se desfășoară astăzi

pentru valorizarea reciprocă a personalităților muncitorilor.

Însă pentru a-și ocupa în continuare postul de muncă și luptă, va trebui să știe să-l apere, demonstrând administratorilor, cu care poate avea relații de muncă, că numai așa se îndeplinesc obligațiile contractate în momentul angajării.

Numai începând să lupte împotriva psihiatriei va aduce o contribuție reală la dezvoltarea și valorizarea personalității acelor lucrători care în trecut îi ceruseră în zadar ajutorul ca lucrător psihiatric, apoi înrobiți unei ideologii care, fiind funcțională clasei conducătoare, nu putea fi decât dăunătoare muncitorilor.

LUPTA ÎMPOTRIVA PSIHIATRIEI, PSIHANALIZEI, PSIHOLOGIEI ÎN CADRUL CONTRAOFENSIVEI ANTIIRAȚIONALE A MASEI MUNCITOARE.

Membrii echipei psihiatrice-psihopedagogice, care ca atare au semănat peste tot suspiciune și neîncredere în rațiune și în posibilitatea omului de a se cunoaște pe sine dacă nu trecând prin mediul distorsionant al psihiatriei, psihanalizei, psihologiei, trebuie acum - după ce au reușit să realizeze o critică radicală a acestor științe false - să demonstreze în practică lucrătorilor că **dificultățile care stau în calea cunoașterii de sine și a celorlalți nu sunt de natură psihologică, psihiatrică, psihanalitică, ci sunt inerente diviziunii societății în clase și mecanismelor ideologice care încearcă să o justifice.**

Într-adevăr, printre instrumentele pe care clasele conducătoare le folosesc astăzi pentru a insufla și tolera inegalitatea între oameni, există unele deghizate în „ științe " ale comportamentului și personalității.

Burghezia în ascensiune a luptat în favoarea rațiunii împotriva ideologiilor care nu se deghizau în știință, ci se prezentau deschis ca un set de dogme care trebuiau crezute „ pe bază de credință ", în absența oricărei demonstrații raționale.

În faza sa de decadență, burghezia folosește numeroase arme ideologice, adesea de natură contradictorie. Printre armele ideologice pe care le adoptă astăzi pentru a menține subjugarea claselor muncitoare, o poziție de o importanță din ce în ce mai mare va fi asumată (dacă o

contraofensivă viguroasă lansată de mase împotriva iraționalismului burgheziei decadente nu intervine cât mai curând posibil) de ideologiile psihiatrice, psihologice, psihanalitice, ideologii a căror demascare este îngreunată de faptul că... după ce și-a asumat o mască științifică. reușesc să beneficieze pe nedrept de justa încredere pe care mișcarea muncitorească a acordat-o întotdeauna tot ceea ce este științific. Aceasta este o încredere justificată chiar dacă, mai ales în ultima vreme, a devenit din ce în ce mai clar câte adevăruri științifice, constatate solid și corect, și prin urmare irefutabile, sunt folosite în scopuri capitaliste.

Însă trebuie să învățăm să distingem cu o precizie din ce în ce mai mare între științele reale folosite în scopuri capitaliste, dar pe care proletariatul le poate și trebuie să și le însușească pentru a le folosi în propriile scopuri, și științele false sau falsificatoare, cum ar fi psihiatria, psihanaliza, psihologia, care nu au alt scop real decât acela de a insufla claselor muncitoare conceptul de inegalitate între oameni, împingându-le să accepte ca fiind „ naturală” propria lor dependență de clasele conducătoare.

Încrederea în rațiune oferă curajul de a lupta fără ezitare împotriva prejudecăților și superstițiilor.

Lupta împotriva iraționalismului nu poate fi dusă în mod adecvat , nu se poate recâștiga încrederea în rațiune și în propria capacitate de a cunoaște lumea și de a se conecta cu camarazii și organizațiile muncitorești, decât dacă se pornește de la o critică nemiloasă care expune consecințele directe și indirecte ale exploatării, consecințe ale căror rădăcini socio-economice sunt mascate de psihiatrie, psihologie, psihanaliză, care, folosind o frazeologie pseudoștiințifică, atribuie suferințele de natură non- organică ce afectează individul care se află în fața unor situații externe intolerabile în raport cu mijloacele de care dispune, nu nedreptăților sociale, ci modificărilor care se produc în interiorul lucrătorului individual.

Încrederea în rațiune înseamnă încredere în potențialul uman; astăzi înseamnă încredere în acea parte a umanității care luptă împotriva diviziunii societății în clase.

TEHNICIANUL CARE A ÎNȚELES FUNCȚIA DEVALORIZATOARE A PSIHIATRIEI TREBUIE SĂ CONTINUE SĂ-ȘI OCUPE PROPRIUL LOC, FORȚÂND CONEXIUNILE CORESPUNZĂTOARE SĂ LUPTE ÎNTR-UN MOD CORECT ȘI BINE COORDONAT PENTRU DEPĂȘIREA PSIHIATRIEI ÎNSEȘI.

Tehnicianul care a înțeles funcția reală a psihiatriei, psihanalizei, psihologiei, trebuie așadar să rămână la locul său, conectându-se în primul rând cu mișcarea muncitorească, dar fără a renunța la încercarea de a-i implica pe ceilalți membri ai echipei care nu s-au înrădăcinat într-o apărare totală a poziției lor privilegiate și nu și-au pierdut interesul pentru cercetare și dezbatere, ci sunt disponibili pentru o verificare științifică și politică a muncii lor .

Tehnicianul care a făcut o critică radicală (fie că este un tehnician de orientare marxistă sau creștină) trebuie să caute dezbaterea supunând toate faptele care susțin corectitudinea criticii radicale a psihiatriei, depunând eforturi pentru a atrage atenția lucrătorilor, precum și a organizațiilor și administrațiilor democratice, asupra acestei documentații.

Întrucât noile cunoștințe despre personalitatea și comportamentul uman nu sunt încă suficient de răspândite, va fi necesar să se explice continuu, tuturor, profitând de orice ocazie - inclusiv colegilor, dar, mai ales, lucrătorilor, organizațiilor lor politice și sindicale și autorităților locale - termenii chestiunii psihiatrice.

În concluzie, pentru tehnician, cea mai bună poziție de luptă împotriva psihiatriei ni se pare a fi - în marea majoritate a cazurilor - cea în care se află deja.

Punctul discriminatoriu este reprezentat de posibilitatea sau nu de a acționa conform noilor convingeri, de a expune, clarifica, răspândi continuu - la locul de muncă și în afara acestuia - propria critică radicală a falsificărilor care constituie „ moștenirea culturală " a psihiatriei vechi și „ noi ", precum și motivațiile și rezultatele legate de o transformare concretă a situațiilor concrete și de exercițiul criticii și autocriticii, care înlocuiesc concepte vagi și depășite în fapte și în teorie, cum ar fi conceptul de „specificitate psihiatrică": numai în acest fel, tehnicianul care a reușit să facă saltul calitativ reprezentat de depășirea vechilor ideologii va putea aduce propria contribuție, astfel încât nu numai organizațiile clasei muncitoare, ci și muncitorii individuali să poată realiza critica necesară pentru a demasca psihiatria

odată pentru totdeauna și pentru a putea dezlănțui capacitatea maximă de ajutor reciproc, fără a se mai lăsa intimidat vreodată - până la punctul de a abandona un camarad care suferă din motive de natură non-organică, ci de natură socio-economică - delegându-i ajutorul. unor presupuși tehnicieni în sănătate mintală.

Rezultatele concrete, extrem de favorabile, obținute într-un timp scurt și neatinse până acum, când cadrul de referință îl reprezentau psihiatria, psihanaliza, psihologia, le vor da tehnicienilor puterea de a lupta - alături de muncitori și organizațiile lor - împotriva psihiatriei.

CLARIFICĂRI PRIVIND POZIȚIA NOASTRĂ PRIVIND UTILITATEA — ÎN ANUMITE CONDIȚII — A TEHNICIANULUI PSIHIATRIC .

Criza ireversibilă a psihiatriei nu implică dispariția pe termen scurt sau mediu a lucrătorului din psihiatrie.

Nu am încetat niciodată să reiterăm **utilitatea - în anumite condiții - a tehnicianului,** a cărui dispariție credem că ar fi nerealistă să o sperăm astăzi, dar a cărui transformare radicală credem că este îndreptățit să o sperăm.

Însă, întrucât unii ni s-a atribuit în repetate rânduri convingerea că era necesară desființarea rolului tehnicianului. simțim nevoia unei clarificări.

De fapt, am recunoscut întotdeauna că tehnicianul, în această eră de tranziție care cu siguranță nu va fi scurtă, are o funcție utilă în demascarea falsificărilor psihiatriei, psihanalizei, psihologiei.

Acesta este punctul nostru de vedere: l-am menționat întotdeauna cu fiecare ocazie, începând cu primul document ciclostilat pe care l-am distribuit ca o declarație imediată de poziție cu privire la demisiile senzaționale ale psihiatrilor din Gorizia aparținând școlii lui Franco Basaglia, în octombrie 1972, când am afirmat:

„ Echipei psihiatrice, ca expresie instituțională a diviziunii muncii în sens capitalist, autoritar și ierarhic, îi punem în contrast — antagonist — colectivul de intervenție terapeutică alcătuit dintr-un grup de persoane cu roluri cât mai interschimbabile, care aspiră să se cunoască din ce în ce mai bine acționând astfel încât să își sporească din ce în ce mai mult propriile capacități terapeutice și pe cele ale însoțitorilor lor.” „... **membrii colectivului de intervenție terapeutică**

lucrează în domeniul psihiatric cu normă întreagă și, prin urmare, într-un mod profesional.”

Colectivele de intervenție terapeutică se vor forma treptat, ca urmare a unei transformări a echipelor psihiatrice actuale, ai căror membri au atins un nivel de conștientizare politică ce îi împinge să opereze în direcția împărtășirii unui volum maxim de cunoștințe, abilități și calități personale (nu neapărat dependente de rolul profesional) , pentru a încuraja creșterea fiecărui individ și interschimbabilitatea rolurilor, în limitele legislației în vigoare .

După cum puteți vedea, nu vorbim aici despre suprimarea echipei, ci mai degrabă despre transformarea ei radicală.

În „ Scrisoare către un metalurgist ” (prima ediție, ianuarie 1973, a cincea ediție, mai 1975) am continuat să punem pe primul loc condițiile preliminare pentru o schimbare radicală în îngrijirea psihiatrică, sub sloganul **„ oameni, nu structuri!”.** » formarea, dezvoltarea și transformarea noilor tipuri de tehnicieni.

De fapt, citim la pagina. 99 din „ Psihiatrie fără viitor” (La Linea Editrice, Padova 1975), care relatează în întregime „ Scrisoare către un metalurgist”, următoarele:

„Ce înțelegem printr-o schimbare radicală în îngrijirea psihiatrică?”

a) Formarea unor lucrători din domeniul sănătății de un tip radical diferit, capabili să desfășoare „ muncă externă”, adică să efectueze analize concrete ale unor situații concrete, să examineze și să rezolve conflicte interpersonale și, de asemenea, capabili să acționeze corect chiar și în situații dificile și chiar fără „ sprijinul” spitalului de psihiatrie.
b) Valorificarea lucrătorilor deja în serviciu.
c) Transformarea progresivă și voluntară a actualei „ echipe psihiatrice” într- un „ colectiv de intervenție terapeutică ”.

Aceste concepte au fost reiterate într-o manieră mai largă într-un document ciclostilizat din decembrie 1974 (publicat în « Psichiatria senza futuro» paginile 40-52), un document ciclostilizat referitor la **sarcinile specifice ale operatorului psihiatric în momentul istoric care marchează declinul ireversibil al psihiatriei și ascensiunea Activității Terapeutice Populare.**

În ea am afirmat că activitatea fundamentală a operatorului psihiatric democratic, fie el de orientare marxistă sau creștină, *este* reprezentată de o muncă de demascare ce

își propune să îndepărteze masca medicală de problemele sociale presante, care, apărute în societate, trebuie rezolvate în societate, ceea ce implică eliberarea energiei maxime și a solidarității populare ce poate fi mobilizată în jurul individului aflat în dificultate.

În această activitate de demascare, lucrătorul democrat din domeniul psihiatriei se va trezi adesea nevoit să discute probleme concrete cu colegi care sunt împinși - datorită privilegiilor legate de rolul lor și datorită propriei lor viziuni asupra lumii - să apere starea de fapt existentă, prezentând drept probleme medicale probleme care sunt doar de natură socială.

Într-o astfel de situație, forța incontestabilă a rezultatelor concrete va duce inevitabil la darea dreptate operatorului care nu va pretinde să rezolve problemele definite ca fiind de natură psihiatrică prin tratarea individului, ci - conștient de repercusiunile asupra individului ale întregului țesut social înconjurător - va putea efectua un examen al situațiilor concrete în vederea transformării lor concrete.

NU NE MAI REFERIM LA CONCEPTUL DE PSIHIC, CI LA CUNOAȘTEREA CONCRETĂ A EFECTELOR PROCESELOR DE EXPLOATARE ȘI A IDEOLOGIILOR CARE LE JUSTIFICĂ ÎN MOD DIVERS ASUPRA PERSONALITĂȚII ȘI COMPORTAMENTULUI INDIVIDUAL.

Tuturor tehnicienilor care - venind să ne împărtășească, cel puțin în mare parte, punctele de vedere - se întrebau, împreună cu noi, „ce să facem?". » am dat întotdeauna, în orice caz, același răspuns: **să rămâi la locul tău transformându-te profund și reînnoindu-ți activitatea,** legăturile **cu masele muncitoare și cu organizațiile politice și sindicale,** expunând în modul cel mai clar și mai explicit oricui, oriunde se ivește ocazia, motivele transformării tale, ale activității tale, ale legăturilor tale, precum și motivele pentru care s-a considerat oportun, de la un anumit moment încolo, să începi lupta împotriva psihiatriei, ocupând aceeași poziție de pe care, anterior, se operase împotriva muncitorilor, devalorizându-i și separându-i de camarazii și de organizațiile lor, psihiatrizându-le problemele pentru a justifica, în slujba clasei conducătoare, ordinea socială actuală.

Cel care, încă făcând parte dintr-o echipă psihiatrică-psihopedagogică, a reușit să critice radical natura sa falsificatoare, lucrătorul psihiatric care nu mai crede în natura științifică a psihiatriei, ci continuă să lucreze cu normă întreagă în

domeniul psihiatric, luptând pentru a depăși psihiatria însăși - după ce a demascat falsa claritate a clasificării medicale a așa-numitelor boli mintale, după ce a respins miturile întunecate ale inconștientului și ale complexului Oedip, după ce a refuzat proclamata, dar inexistentă, posibilitatea măsurării capacităților individuale prin teste psihometrice - se va trezi, la capătul laborioasei sale autocritici, uneori dureroase, nevoit să se refere nu mai la conceptul de **psihic,** ci la cel de **exploatare** a omului de către om, într-o societate la a cărei schimbare va putea **acum** să-și dea, împreună cu alți lucrători, contribuția, după ce a depășit definitiv o ideologie care anterior o plasase - de fapt, chiar dacă nu în intenție - în slujba menținerii stării de fapt existente, ca un „liniștitor” social.

În acest moment - în ceea ce privește dezvoltarea și modificările personalității și comportamentului - nu vor mai fi muncitorii cei care vor trebui să recurgă la tehnician, ci tehnicianul va fi cel care va trebui să recurgă, în mod obligatoriu, la muncitori, dintre care mulți putuseră să realizeze înaintea lui, de fapt, o critică radicală a psihiatriei, psihanalizei, psihologiei și putuseră să facă efortul colectiv de a elabora, în practică și în teorie, zi de zi, adunare după adunare, **Activitatea Terapeutică Populară.**

CE ÎNȚELEGEM PRIN ACTIVITATE TERAPEUTICĂ POPULARĂ?

Să reamintim aici că prin **Activitate Terapeutică Populară** nu înțelegem o activitate medico-curativă, ci mai degrabă exercitarea unei noi forme de **activitate popular-preventivă** de natură liberă, colectivă, concretă, continuă, reciprocă, care are ca obiect studiul științific, promovarea și transformarea personalității umane, a calității vieții, a întrajutorării între cei exploatați.

Trebuie reiterat aici cu fermitate că **Activitatea Terapeutică Populară** nu constituie în niciun fel un act medical, ci reprezintă expresia unei capacități indispensabile pe care fiecare lucrător trebuie nu numai să o posede, ci și să o dezvolte și să o întărească continuu, concret, critic, în sine și în ceilalți, împreună cu camarazii săi, pentru a atinge și a spori acel grad de umanitate deja istoric posibil astăzi, ținând cont de poziția sa de clasă, de împărțirea societății în clase și de luptele care au loc în cadrul acesteia și care au repercusiuni asupra sa într-o manieră non-mecanicistă, ci dialectică.

Un terapeut în sensul original al cuvântului este de fapt cineva care știe să se pună în slujba creșterii și dezvoltării celorlalți.

Un terapeut este orice lucrător conștient că își poate dezvolta și îmbunătăți propria personalitate doar contribuind la dezvoltarea și îmbunătățirea, în toate aspectele sale, a personalității însoțitorilor săi , care — reciproc — vor avea grijă în egală măsură de el.

Cu alte cuvinte, prin Activitate Terapeutică Populară înțelegem grija reciprocă pe care membrii clasei muncitoare și aliații lor o au în permanență față de sănătatea, fericirea și puterea celor mai apropiați camarazi ai lor, astfel încât deformările produse în fiecare dintre ei de puterea și opresiunea Capitalului și suferința, grijile și angoasa cauzate muncitorilor de duritatea exploatării pe care o suferă în această societate să fie combătute în cel mai bun mod posibil, astfel încât forța fizică și mentală a celor care s-au aliniat în tabăra anticapitalistă să fie întărită continuu, sporind potențialul de luptă pentru depășirea stării de fapt existente.

Toți lucrătorii care doresc să se pună sub semnul întrebării pe ei înșiși, alegerile lor fundamentale, relațiile lor interpersonale, situațiile lor de viață *și de muncă în fața colegilor pot participa* la Activitatea **Terapeutică Populară în calitate de protagoniști** , pentru a-și promova creșterea, coerența, îmbogățirea și transformarea, asumându-și și renunțând alternativ la rolul de protagonist, într-un context în care ceilalți operează conform acelorași scopuri.

Activitatea terapeutică populară le redă parțial - pe cât este posibil astăzi - oamenilor reali capacitățile terapeutice de care au fost expropriate prin divizarea societății în clase și prin viața fragmentată, subdivizată, privatizată, separată pe care această diviziune o fomentează prin toate mijloacele.

Aceasta este o activitate ce poate fi practicată de orice comunitate care este orientată în general spre valorizarea personalității umane, precum și spre o transformare profundă a societății actuale.

Cei care participă la Activitatea Terapeutică Populară se întâlnesc metodic, programatic, la intervale regulate și apropiate.

ORGANIZAȚII MUNCITOARE ȘI ACTIVITĂȚI TERAPEUTICE POPULARE.

Printr-o alegere explicită și programatică, **Activitatea Terapeutică Populară** se limitează la a acționa la **nivel microsocial și micropolitic,** adică în scopul unei dezvoltări a personalității *și* a relațiilor interpersonale ale fiecărui individ, cu scopul de a modifica **calitatea vieții cotidiene a indivizilor, prin procese** de critică și autocritică *și* printr-o analiză a situațiilor personale concrete, în vederea transformării lor concrete.

Într-un context mai general, **participanții la Activitatea Terapeutică Populară fac referire constantă și programatică la organizațiile responsabile de îndrumarea activității politice și sindicale a muncitorilor,** convinși fiind că participarea la luptele generale nu este doar indispensabilă în sine, ci și îi face pe oameni mai capabili să își aducă propria contribuție **la Activitatea Terapeutică Populară,** deoarece oferă o viziune mai clară asupra luptelor în desfășurare în lume și - prin urmare - asupra repercusiunilor acestora la nivel micropolitic și microsocial.

ACTIVITATE TERAPEUTICĂ POPULARĂ ÎN DISTRICTUL SAN FAUSTINO DIN MODENA.

În momentul istoric actual (1975), **Activitatea Terapeutică Populară** stârnește pretutindeni interesul activ al muncitorilor, politicienilor, sindicaliștilor, administratorilor, care încep acum să promoveze această activitate în alte regiuni, în alte provincii, în alte municipalități, după ce au evaluat critic efectele obținute în districtul **San Faustino din Modena,** unde a fost practicată pentru prima dată, ca și anterior la Camera Confederală a Muncii din Modena, nu doar într-un mod colectiv, ci și public, **cu uși deschise,** după ce a fost practicată, întotdeauna într-un mod colectiv, dar nu încă public, timp de aproximativ 25 de ani, cu metode care au devenit din ce în ce mai asemănătoare formei actuale de ajutor reciproc între persoanele exploatate, gestionată în totalitate de către muncitori.

PERICOLE LEGATE DE „SENSIBILIZAREA" POPULAȚIEI DE CĂTRE TEHNICIENI.

O vigilență extremă este necesară atunci când tehnicienii încearcă - în locuri unde lucrătorii nu au format încă nuclee de Activitate Terapeutică Populară - să mobilizeze populația în jurul problemelor legate de personalitate, comportament *și* așa-

numita „ sănătate mintală”, aproape întotdeauna înțeleasă ca o acceptare necritică a stării de fapt și a relațiilor de putere existente.

Pericolele legate de „ acapararea”, în timpul întâlnirilor populare, a rolului principal de către presupuși tehnicieni ai personalității, comportamentului și relațiilor umane vor fi discutate de noi mai detaliat într-o lucrare, în curs de pregătire, despre Activitatea Terapeutică Populară.

Ne vom limita aici la a observa cum o astfel de vigilență este necesară chiar și atunci când tehnicianul a efectuat cea mai radicală și profundă critică posibilă a psihiatriei, psihanalizei, psihologiei și a reușit totodată să stabilească legături politice și personale utile pentru a contracara pericolul continuu iminent al unei reveniri la vechile tipare, la care a făcut, pentru o perioadă mai mult sau mai puțin lungă a vieții sale, referire exclusivă și constantă.

Trebuie să fim bine conștienți de pericolul extrem pe care îl reprezintă faptul că, chiar și atunci când tehnicianul a făcut o critică teoretico-practică radicală a psihiatriei, psihanalizei , psihologiei, chiar și atunci când tehnicianul nu ratează nicio ocazie de a-și exprima public poziția actuală, opusă celei anterioare, totuși mulți îl consideră încă un reprezentant oficial al ideologiei psihiatrice, motiv pentru care există motive întemeiate să ne temem că - de fiecare dată când efectuează o intervenție practică sau expune probleme teoretice, fără a se disocia în mod clar de ideologia căreia i-a fost anterior sclav - lucrătorii care nu sunt încă familiarizați cu problema sunt înșelați de posibilele rezultate pozitive pe care le obțin. Nefiind suficient conștienți de falsificările științifice, de aspectele sociale și politice și de enormele interese economice legate de problema psihiatrică, nici de evenimentele ideologice ale tehnicianului respectiv, ar putea considera -o în mod eronat ca o demonstrație a eficacității practice și, prin urmare, a adevărului teoretic al ideologiei psihiatrice, psihanalitice, psihologice la care cred că tehnicianul se mai referă.

Când tehnicianul nu a formulat încă o critică riguroasă a îndoctrinării la care a fost supus, încercarea sa de a „sensibiliza” populația la situații concrete ar avea – de fapt – în marea majoritate a cazurilor sensul unei **activități psihiatrice în teritoriu.**

Muncitorii care, în astfel de cazuri, nu erau pregătiți să ia lucrurile în propriile mâini, deveneau complici la devalorizarea camarazilor lor și se lăsau treptat, la rândul lor, îndoctrinați de ideologii utile menținerii stării de fapt existente și ireductibil contrare valorizării personalității muncitorilor și, prin urmare, cauzei mișcării muncitorești.

EFECTE DE ÎMPUȘTIRE ȘI DEPSIHIATRICE ALE ACTIVITĂȚII TERAPEUTICE POPULARE.

Lucrurile vor sta foarte diferit atunci când chiar lucrătorii vor „ sensibiliza" populația la problemele legate de personalitate, comportament și lupta pentru sănătate, prin formarea unor nuclee de **Activitate Terapeutică Populară.**

În acest caz, vor apărea în curând situații (așa cum putem prevedea pe baza îndelungatei noastre experiențe) favorabile rezolvării unor probleme considerate în mod eronat a fi de natură personală și de relevanță psihiatrică, dar pe care psihiatrii și psihologii nu au putut niciodată să le rezolve recurgând la schemele lor falsificatoare.

Muncitorii nu numai că vor fi profund ajutați să-și transforme calitatea propriei vieți prin intervenția fraternă, concretă, colectivă, continuă, reciprocă a altor muncitori, exploatați ca și ei, dar vor începe imediat să-i ajute pe alți camarazi care, la rândul lor, vor începe să dobândească capacități similare de întrajutorare reciprocă.

Cunoscând efectele proceselor de exploatare asupra indivizilor, lucrătorii care participă **la Activitatea Terapeutică Populară** pentru a căuta modalități și conexiuni utile pentru a se asigura că efectele exploatării asupra personalității indivizilor sunt, pe cât posibil astăzi, atenuate și parțial depășite - la nivel micropolitic și microsocial - vor putea stabili o conexiune din ce în ce mai conștientă între ei și cu organizațiile lor, o conexiune care vizează nu doar combaterea împreună a marilor lupte politice și sindicale la nivel național și internațional, ci și depășirea conflictelor interpersonale dintre lucrători și a dificultăților din viața de zi cu zi care consumă atât de multă energie care, odată eliberată, va fi la rândul ei disponibilă pentru lupte de o amploare și cu o amploare mai largă.

TEHNICIANUL VA DELEGA LUCRĂTORILOR, CONECTAȚI PRIN ACTIVITATEA TERAPEUTICĂ POPULARĂ, AJUTORUL NECESAR PENTRU LUCRĂTORUL AFLAT ÎN DIFICULTATE.

La inițiativa muncitorilor, în strânsă legătură cu organizațiile lor politice și sindicale și cu organismele periferice de descentralizare ale Autorității Locale, cum ar fi cartierele, vor apărea treptat alte nuclee de Activitate Terapeutică Populară , cărora tehnicianul care a reușit să efectueze o critică adecvată

va delega ajutorul lucrătorului aflat în dificultate, după ce și-a adus contribuția, astfel încât acesta din urmă să depășească subordonarea ideologică care l-a împins să recurgă la un tehnician pentru suferințe de origine non-organică, ci de natură socială.

ÎN DOMENIUL RELAȚIILOR INTERPERSONALE CORECTE, TREBUIE SĂ FIM CU TOȚII CERCETĂTORI ȘI OAMENI DE ȘTIINȚĂ, ASTFEL ÎNCÂT NIMENI SĂ NU FIE AȘA ÎNTR-UN MOD SPECIALIST ȘI SEPARAT.

O vigilență riguroasă este esențială pentru a se asigura că fundamentele științifice ale Activității Terapeutice Populare nu sunt în niciun fel folosite ca pretext pentru a da loc unor presupuși tehnicieni care ar reuși din nou, mai mult sau mai puțin deliberat, să se plaseze deasupra muncitorilor pe care presupun că îi învață să trăiască.

Însă în domeniul fericirii, al relațiilor interpersonale corecte dintre camarazi și adversari și în contextul acelui ajutor reciproc care trebuie schimbat continuu atunci când aparținem aceluiași grup de luptă, astfel încât fiecare să poată atinge forța maximă, creșterea personală, fericirea, permise de relațiile de producție în vigoare astăzi, trebuie să fim *cu toții* cercetători și oameni de știință, astfel încât *nimeni să nu* fie nevoit să fie așa într-un mod specializat și separat.

Cu toții trebuie să examinăm corect în noi înșine și în ceilalți - prin procese de critică și autocritică și printr-o analiză a situațiilor concrete, în vederea depășirii lor concrete - efectele proceselor de devalorizare a personalității umane exercitate de divizarea societății în clase.

Niciun militant al clasei muncitoare - odată ce procesele de dezvoltare a personalității individului au fost examinate în mod corespunzător, în lumina luptei de clasă și a repercusiunilor mediului asupra personalităților individuale - nu va mai putea considera vreodată acceptabil din punct de vedere politic să delege intervenția în aceste procese unor tehnicieni din clasa patronală.

Cu aceeași vigilență și atenție extremă, trebuie să examinăm procesele de valorizare a personalității legate de un angajament politic capabil nu doar să cultive o relație cu organizațiile muncitorești, ci, în același timp, să reprezinte un instrument pentru o mai bună conectare cu toți camarazii și, prin urmare, o sursă de bucurie pentru cei care și-au dedicat viața luptei.

TRANSFORMAȚI COLECTIV SITUAȚII CONCRETE ȘI, AȘADAR, PROPRIA PERSONALITATE ȘI PE CEA A CELORLALȚI, ACORDÂND O ATENȚIE DEOSEBITĂ MOMENTELOR DE CEA MAI EVIDENTĂ ȘI EXPLOZIVĂ CONTRADICȚIE.

Muncitorii care, după ce au refuzat să acorde delegarea tehnicianului, și-au revendicat dreptul-datoria de a se ajuta reciproc într-un mod liber, colectiv, continuu, concret și reciproc, vor putea acum, conectându-se, nu numai să-și îmbogățească continuu propria personalitate *și* calitatea relațiilor interpersonale, ci chiar să-i ajute pe camarazii aflați în dificultate și suferințe de natură non- organică , care până acum au fost considerate în mod eronat ca fiind de natură personală și cu relevanță psihiatrică.

Din verificarea faptelor (adică din rezultatele obținute și schimbările aduse), ei vor trage un puternic încurajare pentru a se angaja tot mai profund în relațiile interpersonale și pentru a-i încuraja pe alți tovarăși să facă același lucru. În acest fel, va fi promovată dezbaterea privind transformarea colectivă și concretă a situațiilor concrete *și* a personalității *și* comportamentului propriu *și al* însoțitorilor săi *și,* prin urmare, referitoare la un domeniu care până acum fusese - mai ales în momentele de criză, adică mai ales în momentele de cea mai evidentă și explozivă contradicție, la nivel microsocial și micropolitic - confiscat de psihiatrie, psihanaliză, psihologie. Însă aceste științe false, neposedând instrumente pentru investigarea concretă a realității sociale, ci doar instrumente de opresiune, de înșelăciune sau de ascundere a consecințelor asupra individului ale împărțirii societății în clase, pretind - în mod greșit - că pot explica caracteristicile unei personalități sau că pot dezvălui secretul faptelor umane: în mod greșit, pentru că privesc în interiorul individului atunci când ar trebui să examineze critic mediul înconjurător, ținând cont de efectele relațiilor de producție actuale, nu numai la nivelul clasei sociale, ci și la nivelul lucrătorului individual.

O VIZIUNE POLITICĂ CORECTĂ ESTE, DE ASEMENEA, ESENȚIALĂ PENTRU ÎNȚELEGEREA INDIVIDULUI, A UNICITĂȚII VIEȚII SALE ȘI A LEGĂTURILOR SALE.

Acelor lucrători care atribuie în mod eronat așa-numiților tehnicieni psihici cunoștințe specifice referitoare la personalitatea și comportamentul individului, **tehnicianul care a putut demasca**

falsificările presupusului său domeniu de „expertiză" va putea și trebuie să le ofere în modul cel mai simplu și direct date factuale referitoare la falsificări, incapacitatea terapeutică, absurditățile teoretice, scopurile segregatoare, excluzive, opresive ale presupuselor științe ale personalității și comportamentului.

Cei exploatați, care au dobândit o cunoaștere critică a societății capitaliste, posedă experiențe directe care le oferă cele mai utile instrumente pentru a realiza, împreună cu camarazii lor , o examinare concretă a situațiilor concrete și pentru a desfășura procese de critică și autocritică, motiv pentru care nu vor avea prea multe dificultăți în a descoperi că, pentru a transforma situația în care se află cufundat camaradul aflat în dificultate, calea cea mai simplă și directă este **reprezentată de o abordare politică a problemelor vieții:** o viziune politică corectă asupra lucrurilor este, de fapt, indispensabilă nu numai pentru a interpreta procesele care au loc în clasele sociale, la nivel național și internațional, ci și pentru a înțelege individul, calitatea vieții sale și conexiunile sale.

Pentru muncitorul angajat politic va fi relativ ușor să adopte o atitudine corectă față de cultura burgheză , care (deși este în mare măsură expresia unui progres incontestabil în cuceririle referitoare la cunoașterea lumii naturale și, parțial, la cunoașterea oamenilor, considerați mai presus de toate în aspectele lor biologice) fiind tocmai cultura clasei dominante, este puternic contaminată de elemente care nu vizează să facă lumea cunoscută, ci mai degrabă să ascundă unele trăsături fundamentale ale realității înconjurătoare, cu scopul de a disimula rădăcinile strâns împletite ale privilegiului și exploatării, împiedicând astfel identificarea mijloacelor necesare pentru a le putea eradica.

PROFESORUL TREBUIE SĂ REFUZE SĂ-ȘI DELEGE RESPONSABILITĂȚILE EDUCAȚIONALE FAȚĂ DE COPIL CĂTRE ECHIPĂ.

De fiecare dată când un educator adevărat, abdicând de la funcția sa, „ predă " un copil în mâinile unei echipe psihiatrice-psihopedagogice, trebuie să știe că acel copil va începe atunci să urmeze un drum inuman care poate duce foarte adesea la separarea de clasa sa și de colegii săi , la izolarea unei școli sau clase „speciale".

Într-un anumit număr de cazuri, aceasta poate duce chiar la o internare într-un spital de psihiatrie, pe o durată nedeterminată, dar adesea de zeci de ani.

Copilul, încredințat cu încredere echipei psihiatrice-psihopedagogice de către un profesor naiv sau care nu este foarte preocupat de efectele acțiunilor sale asupra celorlalți, se trezește apoi brusc catapultat - datorită diversității sale reale sau presupuse - în afara lumii semenilor și adulților care îi erau odinioară cei mai apropiați: nu mai poate exista nicio relație imediată și directă între el și aceștia .

Doar momentul magic creat artificial de „ înțelepciunea" echipei psihiatrice-psihopedagogice restabilește posibilitatea comunicării cu cineva care nu poate fi înțeles de nimeni, în niciun alt mod.

Întrucât este de neînțeles, nimeni nu se poate conecta cu el, prin urmare nimeni nu este responsabil pentru ceea ce i se întâmplă: el însuși - fiind „ incapabil să înțeleagă și să voiască" - nu mai este considerat responsabil pentru sine și pentru ceea ce se întâmplă în mediul său.

În acest fel, se creează două lumi suprapuse spațial și cronologic, dar lipsite de orice comunicare între ele, decât prin intermediul echipei, capabile să înțeleagă ceea ce în personalitatea copilului - acum exclus din mediul său social - rămâne de neînțeles pentru părinți, profesori și colegii săi.

Este o chestiune de timp și spațiu care coincid, și totuși sunt extrem de îndepărtate, deoarece tehnicile de excludere, opresiune și violență au făcut lumea a două ființe umane incomunicabilă.

SINGURUL MEDIC DE CARE ȘCOALA NOASTRĂ ARE NEVOIE ESTE MEDICUL ȘCOLII.

În opinia noastră, echipa psihiatrică-psihopedagogică, mai degrabă decât calificarea de „ medic", ar merita mai degrabă calificarea de medicalizare și psihiatrizare.

Dar atunci, nu are nevoie școala noastră de medici?

Singurul medic de care are nevoie școala noastră este **medicul școlii,** care a studiat cu atenție procesele corpului sănătos și bolnav, precum și creșterea și boala copilăriei.

Cunoașterea copilului trebuie să includă în mod necesar **cunoștințe științifice** referitoare la sistemul nervos central, la dezvoltarea și funcționarea acestuia și trebuie să includă **critica concepțiilor antiștiințifice** care se bazează pe

modelul psihiatric sau psihanalitic sau care utilizează psihologia pentru a eticheta și exclude copiii aparținând celor mai exploatate clase muncitoare, pretinzând că vor să le ofere ajutor.

Atitudinea de inferioritate pe care unii medici școlari (precum și mulți profesori) o au față de „ colegii ” lor psihiatrici - la care, din păcate, apelează frecvent - constituie adesea punctul de plecare al nefericirii multor copii și, prin urmare, a multor adulți, întrucât echipa psihiatrică-psihopedagogică nu ezită să eticheteze un copil drept „ inferior ” sau chiar drept „ bolnav mintal ”, provocându-i daune incalculabile care, adesea, durează toată viața.

Astăzi, s-ar putea pretinde că echipele psihiatrico-psihopedagogice introduse pentru prima dată în școli în raport cu instituirea claselor diferențiale (1928, anul VI al epocii fasciste), cu sarcina de a vâna copiii pentru a-i retrograda apoi în clasele diferențiale sau chiar în spitalele de psihiatrie, pot fi acum transformate prin magie atât de profund încât să ofere o contribuție utilă la lupta împotriva excluziunii.

Astfel, dacă ar lipsi cea mai riguroasă vigilență din partea forțelor democratice și populare, s-ar încerca delegarea luptei împotriva excluziunii chiar acelor persoane care până ieri erau, în mod explicit, susținători fervenți ai acesteia, gata apoi să se transforme, odată cu intensificarea vigilenței muncitorilor, în susținători ai unei reintegrări orchestrate și dirijate de aceiași tehnicieni care nu numai că continuă să promoveze excluziunea în practică, dar au și pretenția de a fi recunoscuți, folosind proceduri falsificatoare, ca promotori și susținători ai luptei împotriva excluziunii.

SĂ RETURNEZE ȘCOLII TOTALA RESPONSABILITATE CARE IA APARȚINE.

În ceea ce privește prejudiciul pe care îl poate cauza școlii prezența echipei psihiatrică-psihopedagogice, suntem întru totul de acord cu observațiile din Riforma della Scuola 1975, 2, p. 29, care prevede:

« Ni se pare că nu ar trebui să ratăm această ocazie de a reda școlii întreaga responsabilitate care îi aparține, fără a demâna întotdeauna alegerile fundamentale altora, care nu pot face parte din școală.»

există, așadar, niciun interes în a delega către tehnicieni și supertehnicieni, care nu lucrează în școală, sarcini pe care nu sunt capabili

să le îndeplinească, deoarece nu dispun de instrumente adecvate și care împiedică abordarea corectă a problemei pedagogice”.

Echipele psihiatrico-psihopedagogice au fost acum demascate ca instrumente de selecție și excluziune în școli, care, deși este una dintre instituțiile fundamentale ale unei țări care se pretinde democratică, operează adesea - tocmai prin intermediul acestor echipe - începând de la grădiniță, cea mai violentă și autoritară selecție clasistă, insuflând copiilor muncitorilor teama de a fi mai puțin capabili, mai puțin supradotați, „ diferiți”: adică de a fi cetățeni de mâna a doua, uneori chiar asupriți de frica paralizantă a bolilor mintale.

PSIHIATRISAREA NEVOILOR REALIZATĂ DE ECHIPE PSIHIATRICE-PSIHOPEDAGOGICE.

În ceea ce privește pericolele reprezentate de invazia școlilor noastre de către echipele psihiatrico-psihopedagogice, observațiile din RINASCITA 1975, nr. ni se par deosebit de interesante. 33, care scrie:

„ Unul dintre pericolele majore legate de multiplicarea fără reînnoire a serviciilor de asistență psihiatrică bazate pe ideologia medicală este cel indicat ca « psihiatrizarea » nevoilor.”

Această tendință își are premisele în separarea progresivă a individului de cauzele reale ale dificultăților sale și în formarea unui număr tot mai mare de tehnicieni destinați să acționeze ca „intermediari”. Propunând soluții ireale și mistificate, acestea contribuie la izolarea progresivă a individului, întărindu-i (subliniindu-l și înlocuindu-l) sentimentul de incompetență și frică, devenind încetul cu încetul indispensabili.

În psihiatrie, ca și în alte situații psiho-sociale, există o relație precisă între tipul de abordare cu care tehnicianul abordează nevoile unei populații și tipul de cerere ridicată la nivelul acesteia din urmă; Nevoile legate de situația de greutăți și suferință a indivizilor și grupurilor se comportă, în anumite limite, ca un material fără formă căruia fiecare operator îi dă, într-un mod mai mult sau mai puțin mistificat, forma pe care o dorește.

O demonstrație interesantă a acestui fapt a fost dată recent la nivel școlar: din momentul în care școlarizarea obligatorie a fost extinsă până la vârsta de paisprezece ani și la toate

categoriile populației, ne-am aflat confruntați cu conflictul legat de imposibilitatea școlii (care nu își reînnoise nici metodele de predare , nici structurile) de a-și îndeplini sarcina, în special în ceea ce privește numeroși copii din clasele muncitoare.

Contradicția a fost apoi rezolvată prin introducerea unor concepte legate de sănătatea mintală a copiilor care nu se descurcau bine la școală. Tehnicienii psihiatrici au identificat grupuri de copii „subdotați" sau „caracteristici": motivul eșecului lor școlar le-a fost astfel atribuit lor și nevoii lor psihiatrice fictive. Acest lucru ne-a permis să ignorăm inadecvarea structurii școlare, care nu este capabilă să răspundă cu criterii noi problemelor legate de școlarizarea în masă; să sublinieze și să facă rapid credibilă necesitatea unor intervenții specializate (clase diferențiale și speciale, activități extinse de „diagnostic precoce") și a unor tehnicieni capabili să le implementeze.

Împărtășim pe deplin critica conform căreia nu este vorba de mascarea inadecvării școlii, deosebit de gravă pentru copiii aparținând claselor muncitoare, ci mai degrabă de reînnoirea atât a structurilor școlare, cât și a metodologiilor de predare.

A pune sub semnul întrebării „sănătatea mintală" a copilului înseamnă a o devaloriza, a falsifica termenii problemei: este vorba, în schimb, de a o valoriza - de fapt - dând un răspuns adecvat nevoilor sociale și școlare ale populației infantile și tinere.

O ÎNȚELEGERE PROASTĂ: ACORDUL PENTRU SERVICIUL PSIHIATRIC-PSIHO-EDUCAȚIONAL STIPULAT DE SUPERVIZORII EDUCAȚIONALI CU AUTORITĂȚILE LOCALE.

Pe lângă argumentele prezentate de « RINASCITA», considerăm util să avem în vedere și dificultatea reprezentată de existența unor acorduri încheiate între Autoritatea Educațională și Autoritatea Locală , acorduri care au ca obiect prestarea serviciilor - în cadrul școlii - ale echipelor psihiatrico-psihopedagogice dependente de Autoritatea Locală.

De obicei, dezbaterea - care are loc între cei care au **conștientizat** necesitatea de a ne proteja copiii de intervenția mereu devalorizatoare și adesea psihiatizantă a echipelor psihiatrico-psihopedagogice și cei care au responsabilități administrative în cadrul Autorității Locale - rămâne vagă, întrucât

majoritatea nu este la curent cu acordurile cu Oficiile de Învățământ, motiv pentru care aspectul financiar al problemei rămâne în umbră, iar cei care luptă împotriva psihiatrizării problemelor sociale sunt ușor acuzați de ostilitate preconcepută nu doar față de tehnicieni, ci și față de Autoritatea Locală și, chiar, față de știință în general.

El trebuie să se confrunte, în același timp, cu două tipuri de obstacole: unul de natură politică, celălalt inerent dificultăților întâmpinate de toate inovațiile științifice, în special cele care nu sunt funcționale profitului sau care, precum Activitatea Terapeutică Populară, se opun chiar acestuia.

Obstacolul politico-ideologic derivă în mare măsură din faptul că mulți muncitori de astăzi nu fac distincție între tehnicienii adevărați și cei falși tehnicieni, nutrind convingerea, din păcate nefondată, că obscurantismul și iraționalismul medieval au fost acum definitiv depășite.

Aceștia sunt adesea camarazi care sunt foarte conștienți de faptul că clasa muncitoare are nevoie de oameni de știință și tehnicieni. Această convingere corectă, însă, nu este întotdeauna asociată în mod clar cu recunoașterea faptului că până și o știință adevărată poate fi utilizată într-un mod capitalist și antipopular și cu atât mai puțin cu recunoașterea faptului că iraționalismul nu a fost încă depășit: rădăcinile sale se strecoară încă în societatea noastră, gata să dea naștere la mișcări similare cu cele care i-au asuprit pe oameni în trecut. Dar iraționalismul nu mai îndrăznește să se prezinte deschis: este acum obligat să-și asume o mască fals științifică.

Pe lângă acestea, aproape toată lumea nu știe că **spitalul de psihiatrie s-a născut înaintea bolilor mintale de origine non-organică,** care au fost „create” de aceeași forță formidabilă care a dat naștere spitalului de psihiatrie: acumularea primitivă de Capital.

SCURGE ORIZONTUL ȘTIINȚIFIC AL TIMPULUI TĂU PENTRU A STRUCTURA SERVICII ADAPTATE CLASEI MUNCITOARE.

O autoritate locală democratică nu poate uita că are și sarcina de a examina orizontul științific al timpului său, fiind gata să identifice și să adopte tot ce este nou și care poate fi benefic pentru interesele lucrătorilor.

În ultima vreme nu s-a făcut nicio descoperire care să aibă consecințe de o importanță mai mare pentru viața concretă și fericirea oamenilor decât descoperirea științifică reprezentată de demascarea practico-teoretică a psihiatriei, psihanalizei, psihologiei, precum și descoperirea, complementară celei anterioare, care are ca obiect legile fundamentale de care se supune forma științifică a întrajutorării dintre cei exploatați.

Astăzi, muncitorii, încrezători în rațiunea oamenilor adevărați, înving, mai ales în fapte, dar și printr-o teoretizare din ce în ce mai clar conturată, falsificările - psihiatriei, psihanalizei, psihologiei, punând premisele obiective necesare depășirii - prin crearea colectivă a Activității Terapeutice Populare - a acestor științe false în slujba menținerii stării de fapt existente.

Prin urmare, este sarcina Autorității Locale democratice să verifice și să evalueze critic marile descoperiri științifice din ultimii ani , să le ia în considerare pe cele utile muncitorilor și copiilor lor, astfel încât acestea să poată fi utilizate în interiorul și în afara școlii, în interiorul și în afara fabricii, la locul de muncă și în familie, în contextul luptelor pentru transformarea societății actuale.

În fața intereselor vitale ale copiilor muncitorilor, cu siguranță nu este sarcina administrațiilor să se piardă în calculul mărunt și meschin al sumei de nimic pe care o pot recupera, ***astăzi,*** prin externalizarea echipelor lor psihiatrice-psihopedagogice care, intrând în școală, vor umili și devaloriza mulți copii, care vor deveni, mâine, adulți nefericiți și nesiguri, lipsiți de încredere în sine și incapabili să facă conexiunile potrivite, astfel încât o parte dintre ei vor fi condamnați - dacă puterea psihiatrică nu este răsturnată între timp - la segregarea în aziluri de boli mintale, cu pagube umane incalculabile și cu pagube financiare care nu vor mai fi de ordinul milioanelor, ci care - la acest nivel - vor fi ajuns deja la ordinul miliardelor în fiecare provincie.

NU ESTE VINDECAREA UNUI PACIENT, CI DESPRE SCHIMBAREA UNEI SITUAȚII DE VIAȚĂ.

De la deportarea în lagărele de concentrare psihiatrice și de la teroarea bolilor mintale, vor apărea daune umane foarte grave, care în trecut păreau inevitabile, deoarece erau atribuite unor forțe biologice incontrolabile, inerente individului suferind.

Însă, astăzi, s-au obținut dovezi științifice că - într-un procent foarte mare de cazuri - așa -numitele

boli mintale nu sunt de natură organică, adică nu sunt interne subiectului aflat în dificultate, ci au o origine externă, motiv pentru care în astfel de cazuri *nu este vorba de vindecarea unei persoane bolnave, ci de modificarea unei situații de viață.*

Această demonstrație științifică a fost validată în cadrul **Activității Terapeutice Populare** prin „ vindecări " constante și ireversibile , obținute prin transformarea **situațiilor externe** în care se afla subiectul care prezenta tulburări de personalitate și comportament, considerate până acum în mod eronat ca fiind de natură personală și cu relevanță psihiatrică.

CUNOAȘTE PSIHIATRUL SECRETUL FAPTELOR UMANE MAI BINE DECÂT ASISTENTA MEDICALĂ? ȘI DEȚINE ASISTENTUL PSIHIATRIC UNE „CUNOȘTINȚE" SPECIFICE PE CARE ALȚI LUCRĂTORI NU LE AU?

Observația - acum incontestabilă, deoarece este confirmată de fapte - că în domeniul psihiatric, în marea majoritate a cazurilor, *nu este vorba de vindecarea unui pacient, ci mai degrabă de modificarea unei situații de viață,* va deveni punctul crucial al unei dezbateri violente care în prezent încă mocnește sub cenușă, dar care cu siguranță va reapărea în curând, luând dimensiuni din ce în ce mai mari.

Această dezbatere privește domeniul de expertiză al asistentei medicale psihiatrice, o colegă de clasă cu cei exploatați, nevoiți să apeleze la serviciile psihiatrice spitalicești sau locale, dar în mod tradițional subordonată psihiatrului, care, spre deosebire de asistentă, este aproape întotdeauna incapabilă să înțeleagă suferința și condițiile reale de viață ale lucrătorilor care apelează la ea pentru ajutor. De fapt, dacă nu este vorba de vindecarea unui pacient, ci de modificarea unei situații de viață, cum poate fi psihiatrul mai capabil decât asistentele medicale care, „ datorită omogenității de clasă, limbii, culturii, se află într-o poziție privilegiată " nu numai pentru a înțelege și evalua, ci și pentru a transforma diversele situații de viață în care sunt cufundați colegii lor de clasă?

Cunoaștem politicieni (care sunt *și* psihiatri) care sunt capabili să demascheze falsificările profunde care voalează realitatea științifică, politică, socio-economică inerentă situației.

tratamentul psihiatric actual, întrucât sunt legați organic de masele muncitoare, ale căror interese reprezintă punctul lor constant de referință, ceea ce îi eliberează de necesitatea de a se referi la interesele, cu atât mai limitate, ale corporației lor.

După cum afirmă cu acuitate Luigi Benevelli, un psihiatru din Mantua, în raportul său de la conferința de studiu desfășurată la Salice Terme în iulie 1974: « formulările de tipul «negare a rolului» tind în cele din urmă, paradoxal, să propună contrariul, adică «omnipotența» psihiatrului».

Mai târziu, în același discurs, Benevelli subliniază modul în care practica medicală și psihiatrică tinde să excludă din „cunoașterea" psihiatrică operatori precum asistentele medicale care, din cauza omogenității de clasă, limbă și cultură, se află într-o condiție pe care o consideră pe bună dreptate „privilegiată" pentru înțelegerea și evaluarea diverselor situații, atât în teritoriu, cât și în raport cu cetățeanul și lucrătorul care se află nevoit să recurgă la servicii psihiatrice, văzându-se deposedat, nu doar de hainele sale, ci și de istoria și dimensiunea sa socială.

Ni se pare că aceste două aspecte, și anume presupusa omnipotență psihiatrică și încercarea de a menține asistenta medicală în rolul tradițional de subordonat, sunt în mod necesar strict complementare unul față de celălalt. De fapt, psihiatrul - pentru a-și menține prestigiul de expert exclusiv al unei științe care pretinde că dezvăluie secretul faptelor umane, rămânând în același timp inaccesibilă marii majorități a oamenilor (care ar fi astfel împiedicați să acceseze cunoașterea teoretică a propriului „ a fi oameni") - are o nevoie absolută ca adevărul simplu, dar arzător, să nu fie descoperit, reprezentat de faptul că practica psihiatrică tinde să excludă din presupusa „cunoaștere " psihiatrică , precum și din orice participare reală, la persoana întâi, chiar operatorii de bază, care se află într **-o poziție privilegiată** pentru înțelegerea, evaluarea și transformarea diferitelor situații întâlnite în mod obișnuit în activitatea psihiatrică.

Referitor la un studiu important privind emigrația și dezintegrarea țesăturii sociale din provincia Mantova, studiu care s-a concentrat asupra comunităților cele mai afectate de fenomenele de sărăcire economică, socială și culturală, comunități care sunt tocmai cele care prezintă cele mai semnificative manifestări ale suferinței „psihologice", Benevelli observă: „ Tocmai asistentele medicale au fost cele care s-au conectat cel mai strâns cu comunitățile (în unele cazuri proveneau din ele), cu cartierele și cătunele. Toate

acestea s-au realizat fără cursuri de perfecționare specifice, ci prin modificarea, după o luptă puternică în cadrul spitalului, a organizării și a condițiilor de muncă ale operatorilor, inclusiv ale medicilor”.

Dar unde ar ajunge omnipotența psihiatrului dacă asistentele medicale și-ar putea etala cu adevărat întregul potențial al personalității și rolului lor și s-ar putea totodată deplasa liber pe întreg teritoriul?

Psihiatrul intuiește că asistentele medicale - „incompetente”, întrucât le lipsesc „cunoștințele” psihiatrice - ar putea rezolva mult mai bine decât el, dacă ar putea acționa liber în teritoriu, situațiile concrete din care provine suferința lucrătorilor, care sunt apoi considerate a fi de relevanță psihiatrică.

Psihiatrul ar fi atunci nevoit să fie martor la scandalul reprezentat de faptul că fostul fermier sau muncitorul concediat, lipsiți de „cunoștințe” psihiatrice, recent deveniți asistente medicale, știu să se descurce mai bine decât el în situații în care presupusa omnipotență a psihiatrului, presupusa sa cunoaștere a secretului faptelor umane s-ar dovedi complet neputincioasă.

Asistentele medicale ar înceta atunci să mai fie considerate incompetente, deoarece le lipsesc „cunoștințele” psihiatrice care sunt întotdeauna presupuse, dar niciodată confirmate de fapte.

În teritoriu, departe de cei care le prescriu fiecare gest, departe de cei care îi inhibă în fiecare acțiune și în fiecare relație umană spontană, ei și-ar putea etala întreaga capacitate de a realiza o transformare concretă a situațiilor concrete, conectându-se ușor - datorită omogenității de clasă, limbă, cultură - cu lucrători care se află în dificultăți care până acum au fost considerate în mod eronat a fi de natură personală și de relevanță psihiatrică , dar pe care, însă, psihiatrul nu este capabil să le înțeleagă.

Psihiatrul, însă, nu-și va atribui niciodată propriile dificultăți de înțelegere: având la îndemână posibilitatea de a-și ascunde propria incapacitate de a înțelege o situație umană, mascând-o cu diagnostice abstruse, formulate cu cuvinte de neînțeles, va face manifestă - tocmai în timp ce încearcă să o ascundă - propria sa **incapacitate de a înțelege** suferința și, uneori, chiar limbajul celor exploatați, precum și propria sa **incapacitate de a dori** o depășire reală a privilegiului și exploatării.

ACTIVITATE TERAPEUTICĂ POPULARĂ: UN NOU INSTRUMENT DE AJUTOR RECIPROC ȘI FORMARE ÎN MÂINILE LUCRĂTORILOR.

Însă dacă admitem că asistentele medicale, lipsite de presupusele „ cunoștințe " psihiatrice , nu sunt doar capabile să înțeleagă situația concretă a cetățenilor și lucrătorilor aflați în dificultate, care până acum a fost considerată în mod eronat ca fiind de natură personală și de relevanță psihiatrică, ci sunt și capabile să-i ajute să iasă din astfel de dificultăți, nu vom avea dificultăți în a admite că nu doar asistentele medicale, ci toți lucrătorii, la fel de lipsiți de „cunoștințe " psihiatrice , dar la fel de bogați în cunoștințe concrete referitoare la viața celor exploatați, sunt capabili - mai ales dacă sunt conectați în mod corespunzător între ei și cu organizațiile lor - să facă același lucru: Activitatea Terapeutică Populară este demonstrația concretă a acestui lucru.

Dezbaterea privind îndatoririle asistentei medicale, pe măsură ce se extinde, se va contopi în mod necesar cu controversa care are ca obiect **capacitățile terapeutice ale tuturor** lucrătorilor **.**

Controversa va continua să se extindă pe măsură ce opinia publică va conștientiza avalanșa de fapte concrete, de rezultate incontestabile obținute **de Activitatea Terapeutică Populară,** rezultate pe care în prezent chiar și unii care aparțin partidelor clasei muncitoare încearcă să le minimizeze sau chiar să le denatureze, punându-se - de fapt - în slujba conservării puterii psihiatrice.

Însă a început o nouă eră istorică, în care muncitorii au pus definitiv stăpânire pe condițiile preliminare necesare pentru a dezvolta - pe cât este posibil astăzi - capacitatea de a stabili o relație corectă cu ei înșiși, cu lumea exterioară, cu camarazii și cu adversarii, deși în limitele înguste permise de relațiile de producție actuale și de divizarea societății în clase.

ESTE ASISTENȚA PSIHIATRICĂ CHIAR UN „SERVICIU" PE CARE AUTORITĂȚILE LOCALE ÎL OFERĂ CETĂȚENILOR?

În timp ce în întreaga lume muncitorii și oamenii de știință își pun întrebări cu privire la **educația omului,** a venit momentul ca autoritățile locale să înceteze să-și dezlănțuie echipele în școli în căutarea copilului „ caracteristic " sau „ supradotat ", indiferent dacă acesta va fi exclus sau - cum se spune astăzi - va fi...

«inserare», deoarece nu există o excludere mai rea decât o inserare făcută de un tehnician de excludere.

Este timpul ca Autoritatea Locală să se întrebe, cu cel mai profund angajament, despre utilitatea reală nu doar a echipelor, ci și a „ asistenței " psihiatrice în ansamblu, o „ asistență " care absoarbe o parte atât de mare din bugetul său, încât Autoritățile Locale (mai ales după măsurile guvernamentale care au dus la o reducere nedreaptă a bugetelor) se trezesc adesea nevoite să își zgârcească contribuția la servicii sociale de o utilitate incontestabilă, în timp ce, în medie, se irosesc anual câteva miliarde, pentru o provincie, pentru detenția neconstituțională în lagăre de concentrare psihiatrică a multor lucrători care și-ar putea ocupa locul de muncă și ar putea lupta în lume, dacă administratorii ar fi fost mai atenți la interesele comunității și nu ar fi omis să se informeze despre noile descoperiri științifice de interes psihiatric.

Dacă administratorii democratici nu ar fi omis să realizeze o investigație de acest fel, nu ar fi omis să dea peste acea formă științifică de întrajutorare între oamenii exploatați numită **Activitate Terapeutică Populară**, care depășește ireversibil și definitiv falsificările psihiatriei, psihanalizei, psihologiei, pentru a le reda parțial muncitorilor - în limitele sistemului actual - capacitatea nu numai de a dezvolta, ci și de a îmbogăți continuu legăturile și personalitatea fiecărui individ, permițând muncitorilor și copiilor lor, indiferent de vârsta și dificultățile lor de viață, să se conecteze fratern cu camarazii lor, cu scopul de a atinge cea mai înaltă dezvoltare posibilă a capacităților lor potențiale, compatibilă cu dificultățile care decurg din traiul într-o **societate capitalistă.**

Existența unei practici și teorii alternative la practica și teoria devalorizante a psihiatriei, psihanalizei, psihologiei, adică existența **Activității Terapeutice Populare,** pune în mod necesar în sarcina administratorilor problema examinării cu cel mai mare angajament critic a organizării actuale a „asistenței " sau , mai bine, a „ detenției " în lagărele de concentrare psihiatrice, precum și a „ probațiunii " așa cum este asigurată de centrele de sănătate mintală în intervalele dintre o spitalizare și alta.

Însă, întrucât ne-am propus aici să examinăm mai presus de toate funcția echipelor psihiatrice-psiho-pedagogice, plasându-le în contextul prejudecăților și falsificărilor clasiste care constituie baza așa-numitei „ igiene mintale " în momentul istoric care marchează criza ireversibilă a psihiatriei, dorim să reiterăm că ni se pare important ca atât

Autoritatea Educațională, cât și Autoritățile Locale să reușească să realizeze că acestea sunt echipe care vor devaloriza inevitabil, de fapt, chiar dacă nu în intențiile declarate, personalitatea în curs de dezvoltare a copiilor acelor muncitori care, în majoritate, au acordat Autorităților Locale democratice mandatul de a structura servicii adaptate clasei muncitoare.

ADMINISTRATORII DEMOCRATICI SUNT CAPABILI SĂ DEPĂȘEASCĂ OBSTACOLELE CARE ÎMPIEDIACE DIFUZERII CUNOAȘTERII ȘTIINȚIFICE CARE NU SUNT FUNCȚIONALE DIN FINANȚĂ DE PROFIT.

Dificultățile sunt și mai mari și mai evidente atunci când vine vorba de identificarea sau adoptarea inovațiilor legate de cunoștințe științifice care nu sunt funcționale pentru a genera profit.

De fapt, dacă fiecare noutate întâlnește întotdeauna obstacole pasive, constituite din forța de inerție cu care este înzestrat vechiul față de noul, atunci când noutatea este antagonistă profiturilor Capitalului, pe lângă obstacolele pasive va întâlni obstacole active proporționale cu profiturile pe care aplicarea noilor cunoștințe le-ar reduce mai mult sau mai puțin drastic.

În cazul nostru, **Activitatea Terapeutică Populară** constituie o amenințare la adresa profiturilor companiilor farmaceutice multinaționale producătoare de medicamente psihotrope, la adresa privilegiilor corporației medicale și la adresa întregii lumi care se învârte în jurul afacerii colosale reprezentate de „industria pacienților mintali”, o industrie care, pe lângă faptul că are o cifră de afaceri foarte mare, pe lângă faptul că absoarbe întreaga piață a medicamentelor psihotrope, reprezintă și un „tranchilizant ” social : oricine se răzvrătește împotriva opresiunii sau, mai simplu spus, oricine nu o poate suporta este eliminat brutal, și nu contează substanțial dacă închisoarea sa apare în toată brutalitatea și rușinea ei, ca în cele mai grave spitale de psihiatrie, sau este vopsită și împodobită cu flori, parcuri și ronduri de flori, așa cum fac astăzi mulți membri ai Psihiatriei „ democratice ”, asociația care - schimbând numele azilului și redenumindu-l „comunitate terapeutică ” - speră să-și poată masca problemele reale în fața lucrătorilor. intențiile de a conserva spitalul de psihiatrie, din care derivă enorme avantaje pentru companiile multinaționale producătoare de medicamente psihotrope.

MOTIVE DE SPERANȚĂ PENTRU ȘCOALĂ.

Este rezonabil să ne așteptăm ca administrațiile de stânga - care reprezintă interesele reale ale lucrătorilor - calculând costurile financiare și umane, să iasă în curând din „ înțelegerea proastă” reprezentată de acordurile stipulate cu superintendenții de învățământ, acorduri care au ca obiect serviciile echipelor psihiatrico-psihopedagogice.

Este vorba de acorduri în baza cărora Autoritatea Locală are avantajul imediat de a obține de la Ministerul Educației Publice o sumă anuală de câteva milioane, cu siguranță nu inutilă pentru satisfacerea chiar și a unei părți minime din numeroasele nevoi sociale cu care trebuie să se confrunte Autoritatea Locală.

Însă avantajul imediat reprezentat de venitul acestei sume se transformă curând, pe termen mediu și lung, într-un dezavantaj serios nu doar de natură financiară, ci - așa cum am văzut - și de natură umană.

Acesta este dezavantajul reprezentat de psihiatrizarea - atât pe scară largă, cât și masivă - a populației școlare, o psihiatrizare constând mai presus de toate în a da o interpretare medicală falsificatoare unor probleme care au, în schimb, origine socio- economică și, prin urmare, cad aproape în întregime pe umerii claselor muncitoare.

autoritățile locale democratice vor evita - în măsura în care depinde de ele - pericolul reprezentat de faptul că copilul „dificil” devine obiectul „tratamentelor” unor științe false precum psihiatria și psihologia, ceea ce va contribui deloc neglijabil la asigurarea faptului că un procent semnificativ dintre cei „urmăriți” de echipe psihiatrico-psihopedagogice încep să se îndoiască de ei înșiși și de „ capacitatea lor de a înțelege și de a dori”, creând astfel condițiile care îi vor determina să devină clienți obișnuiți ai centrelor de sănătate mintală. chiar să fie internați în spitale de psihiatrie, ale căror taxe de spitalizare apasă asupra fiecărei provincii cu cifre de ordinul miliardelor.

Psihiatrizarea efectuată astăzi în școlile noastre de către echipe psihiatrico-psihopedagogice provoacă, așadar, Autorității Locale pagube umane și financiare considerabile, având un efect negativ asupra populației școlare încă de la vârste fragede.

Cei care astăzi se opun invadării școlilor noastre de către echipe psihiatrico-psihopedagogice și psihiatrizării consecutive a populației școlare, nu numai că

nu dăunează Autorității Locale, ci chiar o favorizează! interese financiare pe termen mediu și lung.

Din aceste considerații putem deduce cu ușurință că **a critica psihiatrizarea efectuată de echipele psihopedagogice psihiatrice asupra populației școlare înseamnă a colabora - în fapt - în favoarea intereselor reale ale Autorităților Locale democratice și ale maselor muncitoare.**

Dacă Autoritățile Locale vor abandona definitiv „ înțelegerea proastă " reprezentată de acordurile cu Superintendenții, eliminând astfel activitatea devalorizatoare desfășurată de echipele psihiatrico-psihopedagogice din școlile noastre, se poate prevedea în mod rezonabil că o astfel de decizie va elibera capacități educaționale și terapeutice - înțelese în sensul larg al cuvântului - declanșând procese în lanț de educație reciprocă și neîntreruptă între copii și adulți, procese care vor implica masele muncitoare într-o respingere irevocabilă a tehnicilor care devalorizează personalitatea umană.

Aceasta ar putea, la rândul ei, provoca o mișcare de valorizare a științelor pedagogice care se poate opune eficient activității devalorizatoare, falsificatoare și excluzătoare a echipelor psihiatrico-psihopedagogice.

Intrarea în vigoare a decretelor delegate - care cheamă numeroși cetățeni să își asume personal responsabilități specifice față de școală - va avea, fără îndoială, un impact pozitiv asupra acestor procese de valorizare a științelor pedagogice, luând poziție împotriva psihiatriei, în favoarea copiilor și tinerilor care frecventează școlile noastre.

TOȚI TREBUIE SĂ DEVINEM EDUCATORI ȘI PROMOVĂTORI AI PROPRIEI NOASTRE PERSONALITĂȚI ȘI A CELORLALȚI.

Ne-am convins profund, prin procese continue de transformare concretă a unor situații concrete - experimentate colectiv în cadrul **Activității Terapeutice Populare -** că realizarea unei personalități umane, capacitatea de a stabili o relație concretă și incisivă cu lumea exterioară, cu sine însuși, cu însoțitorii și cu adversarii, reprezintă procese care nu pot fi - în niciun fel - delegate unor prezumptivi tehnicieni ai personalității și comportamentului, precum membrii echipelor psihiatric-psihopedagogice.

Fiecare dintre noi, conectându-se cu alți însoțitori, în cadrul **Activității Terapeutice Populare,** trebuie să fie capabil să declanșeze procese de critică și autocritică, de înțelegere și transformare concretă a situațiilor concrete ale noastre și ale celorlalți, de conectare, de creștere, pentru că - dacă nu trăim exploatând alți oameni - suntem cu toții potențial educatori, **suntem cu toții terapeuți,** nu în sensul medical al cuvântului, ci în sensul că posedăm capacitatea de a valoriza personalitatea celorlalți, nu contează dacă sunt copii sau adulți, tineri sau bătrâni.

De fapt, este necesar să știm cum să valorificăm capacitatea formativă și informativă reciprocă a tuturor membrilor maselor muncitoare, indiferent dacă sunt copii sau adulți, precum și capacitatea educațională a copiilor și tinerilor despre care societatea noastră susține că ar trebui educați doar, negându-le capacitatea de a- **i educa pe educatori,** întrucât cei aflați la putere au interesul să facă procesul educațional înțeles printr-un proces unidirecțional, care începe întotdeauna de sus și merge în jos, adică spre cei mai tineri, cei mai puțin privilegiați, cei mai puțin puternici.

În schimb, trebuie să-l vedem în mod continuu pe copil, pe tânăr (nu doar pe adult!) ca pe un educator.

Profesorii, părinții, lucrătorii și toți lucrătorii vor putea să se asigure că nimeni nu va călca în picioare drepturile tinerilor și copiilor.

A sosit acum momentul în care masele muncitoare vor putea să-și apere copiii de falsificările și procesele de devalorizare efectuate până acum, în detrimentul lor, de către iraționalismul aflat în slujba exploatării.

De același autor:

PSIHIATRIA FĂRĂ VIITOR
Linia Editurală - Padova, 1975.

ACTIVITATE TERAPEUTICĂ POPULARĂ
Cooperativa Tipografilor - Modena, 1976

BIBLIOGRAFIE

Departamentul de Securitate Socială Regiunea Emilia-Romagna:
« SĂNĂTATE, ÎNGRIJIRE ȘI PROTECȚIA MEDIULUI» - Bologna , 1972.

G. Berlinguer:
« PSIHIATRIE - PUTEREA » Editori Riuniti - Roma, 1969.

L. Seve:
« MARXISMUL ȘI TEORIA PERSONALITĂȚII » Einaudi - Torino, 1973.

F. Newfoundland:
« THE WELFARE POWER » Editori Riuniti - Roma, 1975.

Sfântul Timpanaro:
„Plama Freudiană” La Nuova Italia - Florența, 1974.

Diverși autori:
« PSIHIATRIE, PLAN REGIONAL SPITALIER, REFORMĂ ÎN SĂNĂTATE » - Lucrările conferinței de studiu desfășurate la Salice Terme pe 6 iulie 1974 - Pavia, 1974.

Diverși autori:
« SĂNĂTATEA LA LOCUL DE MUNCĂ ȘI PUTEREA LOCALĂ» Editori Riuniti - Roma, 1974.

ACTIVITATE TERAPEUTICĂ POPULARĂ:

Pentru informații despre ATP și LOCUL DE ÎNTÂLNIRE (care poate varia din când în când), pentru a solicita broșuri și publicații, sunați după-amiaza la unul dintre următoarele numere: 059 / 223081 - 216464 - 239842 - 370295 sau scrieți-i Antoniettei Bernardoni, Viale Crispi 36, Modena.

TOȚI cei cu aur care intenționează să opereze critic pentru propria valorizare și a celorlalți, într-o viziune asupra lumii care propune o transformare profundă a societății,

SUNTEȚI INVITAȚI CU CĂLDURĂ SĂ PARTICIPAȚI!